DETEKTIV ELLIE REEVESOVÁ

RITA HERRON

HOŘÍCÍ DÍVKY

Kniha Zlín

Hořící dívky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

KNIHA ZLIN

Rita Herron
Hořící dívky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha
Kameny
Oheň
Klinika
Tajemství
Přesýpací
Zlín

HOŘÍCÍ DÍVKY

DETEKTIV ELLIE REEVESOVÁ

RITA HERRON

HOŘÍCÍ DÍVKY

Přeložila Tereza Horáková

Kniha Zlín

Copyright © Rita Herron, 2021
Translation © Tereza Horáková, 2026
Cover © EyeEm, www.freepik.com

ISBN tištěné verze 978-80-259-1258-4
ISBN e-knihy 978-80-259-1259-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-259-1266-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-259-1267-6 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

Mé matce, která mě naučila ocenit všechno jižanské.
Nechť odpočívá v pokoji.

PROLOG

Před třiceti lety – Teardrop Falls, Severní Georgia

Otec by ji zabil, kdyby zjistil, co se stalo.

Isabella musela utéct. Zachránit se. Ušetřit rodinu hanby.

Když házela do batohu pár kousků oblečení, zakousl se do ní strach. Potlačila nevolnost. Vytáhla hotovost, kterou si schovávala v krabici od bot, nacpala ji do kapsy, sebrala kartáček na zuby, hřeben a… ach bože, co by tak ještě mohla potřebovat?

V panice se jí rozbušilo srdce. Zrovna začaly letní prázdniny. Loni se tak těšila, až nastoupí na vysokou školu, i na to, že se tam na podzim zase vrátí. Byla první z rodiny, komu se to podařilo. Jenomže teď…

Nemůže se vrátit, ale zůstat doma taky ne. Kam půjde? Jak se sama protluče?

Zvenku zaslechla nějaký zvuk. Podívala se z okna a v údolí zahlédla čelní světla auta.

Nemohla se přestat dívat na fotku, na které stojí s matkou, obě mají na sobě vánoční pyžamo. Oči se jí zalily slzami. Tenkrát na ni vyjela, že na takové pitomosti je už moc stará. „Vždycky budeš moje holčička," namítla tehdy matka.

Láska v matčině hlase ji dojala, a tak se podvolila a navlékla si pyžamo a čelenku se sobími parůžky, i když se pak na fotce mračila.

Až odejde, mámu to zničí…

Ještě víc by ji ale zničilo, kdyby se dověděla pravdu.

S uslzenýma očima sbalila fotku, sebrala růžovou bundu a oblékla si ji. Hodila si batoh přes rameno, otevřela okno a vylezla

ven. Chytila se nejbližší větve a šplhala dolů, jako už mnohokrát předtím, když se na střední škole potřebovala nepozorovaně vykrást za kamarády.

I oni jí budou chybět.

Odejít ale musí.

Kůra stromu jí sedřela dlaně, ale zadusila výkřik, sklouzla dolů a dopadla na zem. Zahnala obavy, které jí svíraly žaludek. Přikrčená jako kočka se otočila a zadívala do tmy. Ve větru šumělo listí stromů.

Křoví se pohnulo, jako by se jím něco – nebo někdo – prodíralo.

Zachvěla se strachem a vrhla letmý pohled na ulici a dvorek. Usoudila, že bude bezpečnější zkrátit si cestu lesem, že by se tudy mohla dostat až na autobusovou zastávku ve městě, a tak proběhla kolem domu a vrhla se do spleti borovic a cypřišů, které lemovaly jejich pozemek.

Nebyla daleko od Moody Hollow, odkud se výletníci vydávali nahoru k vodopádům, a tak by si možná mohla někoho stopnout.

Uklouzla po borovém jehličí a zakopla o pařez, pádila ale dál, byla ráda, že se minulý rok věnovala atletice. Právě když zabočila na stezku, která by ji dovedla k vodopádům, uslyšela, jak se k ní blíží dunivé kroky. Najednou někdo vyskočil zpoza balvanu a popadl ji.

Kopala, ječela a pokoušela se kousat, pak ji ale cosi bodlo do krku a ona ucítila, jak její tělo ochabuje. Nedokázala se ani pohnout, natož se dál vzpírat, a tak jen celá vyděšená nechala muže, aby ji bezmocnou vlekl hlouběji do lesa.

KAPITOLA 1

Winding Rock

Kosti byly tak ohořelé, že už se skoro rozpadaly na popel.

Detektiv Ellie Reevesová nic takového nikdy předtím neviděla. Před pár týdny jí shořel rodný dům, požár zničil dětský pokoj i veškeré vzpomínky. Její rodiče se teď pokoušejí na spálených základech vybudovat nový život.

Ale tohle… Ten člověk zemřel příšernou, bolestivou smrtí.

A ty kameny… Kolem těla kdosi vyskládal kamenný kruh jako nějaký pomník. Rozhodně to nepřipomínalo hromady, které se v rokli přirozeně tvořily z padajícího kamení.

Tyhle kameny připomínaly obří hroty šípů a někdo je zarazil do země tak, aby špičkou ukazovaly k nebi. Zrychlil se jí tep. Byla si jistá, že něco podobného už viděla, nemohla si ale vybavit, kde přesně to bylo.

Odvrátila se, aby se rozhlédla po okolí, hledala nějaké stopy. A něco, co by pomohlo identifikovat oběť.

Nenašla tu žádné doklady, peněženku, tašku, bundu ani batoh. Oblečení shořelo, jen na hustém křoví se zachytila světle šedá vlákna.

Než se naklonila blíž k ohořelému tělu, přetáhla si přes nos šátek, aby potlačila zápach. Všimla si, že kolem zčernalého kotníku visí řetízek. Na břehu potoka byly roztroušené drobné perličky z náhrdelníku. Na polámaném trnitém keři se zachytila jedna černá bota, jakou by si žena vzala do kanceláře nebo na večeři, ale určitě ne na túru do kamenitého terénu Appalačských hor.

„Je to žena," zamumlala Ellie napůl pro sebe a napůl směrem ke Cordu McClainovi, rangerovi, který pracoval u Útvaru pro vyhledávání a záchranu osob okresu Bluff. Jako mladá holka byla do tohohle zádumčivého drsného chlapa zamilovaná. Před lety se spolu po drásavé záchranné misi vyspali, Cord potom ale zůstal odtažitý a ona se snažila získat uznání jako policistka, proto nějaká romance nebyla na pořadu dne. Občas ale v jeho očích zaznamenala jiskřičku zájmu, ostatně ani on jí nebyl lhostejný.

Nedávno je dalo dohromady vyšetřování série vražd na Appalačské stezce. Ellie mu tenkrát ublížila, když ho v souvislosti s těmi zločiny vyslýchala. Doufala sice, že se jí jednoho dne podaří jejich pošramocený vztah napravit, zatím to ale nevypadalo, že k tomu vůbec někdy dojde.

Ptačí zpěv vrátil její pozornost k dnešnímu případu. Hlavou jí běžely otázky, jedna za druhou. Co přesně se tu odehrálo? Vydala se sem ta žena sama? Měla tu s někým romantické dostaveníčko?

Ranger Cord McClain si otřel pot z čela. Horko bylo dusivé a požár, který se toho dne přehnal lesním porostem, ho ještě násobil.

Třetí za posledních pár dní. Potíž byla v tom, že si nemohli být jistí, jestli se jednalo o nehodu, nebo o úmyslné žhářství. Pro něco takového zatím neměli důkazy, při současném suchu mohl porost vzplanout i náhodně od táborového ohně nebo odhozené zápalky.

Když Cord přejížděl kuželem světla po zčernalé zemi, jeho ostře řezaná tvář vypadala zachmuřeně. „Mohla se vydat na výlet, požár ji zaskočil, ohně si všimla, až když se mu nedalo uniknout. Jak si ale vysvětluješ ty kameny? Vypadá to, že je někdo naaranžoval."

„Což znamená, že nešlo o žádnou nehodu," opáčila Ellie. „Podle místního folklóru představují menhiry uspořádané do kruhu shromaždiště, kde se lidé scházeli, aby uctili památku zemřelých."

„Jak tohle víš?“ zajímal se Cord.

„Když jsme s tátou jezdili kempovat, pořád mě takovými historkami krmil,“ vysvětlila Ellie. „Potom už jsem sama vyhledávala knihy o téhle oblasti, abych si něco přečetla o místních tradicích.“

Cord chraplavě pronesl: „Při kremaci se pálí těla, což symbolizuje, že jsme bezvýznamní, že se po smrti obrátíme v prach.“

Ellie se zachvěla, ta poznámka jí připomněla Cordovu trýznivou minulost. Jako dítě v pěstounské péči vyrůstal nad pohřebním ústavem. Co hůř, jeho nevlastní otec si pohrával s těly, o která se měl postarat. Ty krušné, temné časy se stále zrcadlily v Cordových očích a udělaly z něj podezřelého v posledním případu, kdy vrah rituálním způsobem vystavoval těla svých obětí. Byl očištěn, ale jejich přátelství to poznamenalo.

Vykasala si triko z kalhot, zoufale si chtěla ulevit od horka a dusivého vzduchu.

Místo toho lehký vánek přinesl odporný zápach spáleného masa a kostí, až se jí z toho zvedl žaludek.

Ovládla svůj odpor a znovu pohledem propátrala okolí. Nebylo obvyklé, aby se ženy vydávaly do hor bez doprovodu, ale stávalo se to. Bůh ví, že i ona se často vypravila do horské divočiny samotná, když potřebovala prostor a čas nerušeně přemýšlet.

„Vypadá to, že tu byla sama,“ poznamenala. „Ale proč? Ve zprávách i na stránkách národního parku vyšlo varování, aby sem lidé nechodili, dokud se nám nepodaří zkrotit lesní požáry.“ Vydávat se osamoceně na túru bylo vzhledem k příkrým svahům, divokým zvířatům a nekonečným kilometrům lesů nebezpečné v jakékoli době, teď ale obzvlášť. Oheň připravoval chráněnou krajinu o její překrásnou zeleň, zabíjel lesní zvěř a ničil přírodní podmínky Appalačské stezky.

Zatímco požáry řádily, místní skupina pobožných žen, známá jako Verandové hlídačky, se každý den scházela a vzývala nebesa, aby seslala tolik potřebný déšť. Modlily se také za bezpečí hasičů a strážců parku, kteří tuto oblast chránili, i za dobrodruhy, kteří

se vydávali na zrádných 3 500 kilometrů dálkové trasy, která začínala v Georgii a táhla se až do Maine.

Oheň zatím nikoho nepřipravil o život. Až dnes.

Ozvaly se hlasy, Ellie vzhlédla a uviděla, jak se hustými borovicemi a duby prodírá soudní lékařka Laney Whitefeatherová a v závěsu za ní skupinka kriminalistických techniků.

„Bože," vyjekla Laney, jakmile spatřila ohořelé tělo.

Členové vyšetřovacího týmu se zastavili a s bolestným výrazem vstřebávali příšerný výjev.

První se vzpamatovala Laney. „Kdo ji našel?" zeptala se.

„Hasiči," odpověděl Cord. „Snažili se uhasit požár a nahlásili nález těla." Ukázal na vysokého muže se širokými rameny v hasičské uniformě.

„To je ten, co vyšetřuje příčiny požáru?"

Cord přikývl. „Nováček hasičského sboru okresu Bluff. Jmenuje se Max Weatherby. Pátrá po stopách, které by naznačovaly, že šlo o táborák, který se vymkl kontrole, a snaží se určit ohnisko požáru."

Ellie přikývla. Oheň vykousl široký pás lesa, zničil husté travnaté porosty a pohltil i stromy. Na vysušeném podloží se šířil rychle. Studovala místo, kde leželo ženino tělo, a hledala stopy, které by dokazovaly, že oheň vznikl právě tam, ale sama zaznamenala jen popel a spáleniště. Bude to muset přenechat expertům. Pokud ovšem někdo požár založil úmyslně, mohlo začít hořet i o pořádný kus dál. V tom případě by ale k nebi stoupal kouř, praskaly by plameny a byl by cítil žár, takže nedávalo smysl, že by si toho žena nevšimla a nezmizela odsud. Zabil ji někdo už předtím? Kameny by tomu nasvědčovaly.

Ellie si promnula bradu. „Kdo nahlásil požár?"

Cord pokrčil rameny. „Jeden ranger."

„Předpokládám, že příčinu smrti a dobu úmrtí nám ještě oznámit nemůžete, že?" zeptala se Ellie koronerky.

Laney protočila oči. „Však to dobře víte. Tentokrát si budu muset vyžádat pomoc zkušeného forenzního antropologa. Kosti

nejsou můj obor. Vzhledem k tomu, jak moc je tělo ohořelé, musíme se při identifikaci oběti a určení příčiny smrti spoléhat na PMCT."

„PMCT?" zopakoval Cord.

„Posmrtná počítačová tomografie," vysvětlila Ellie.

„Přesně tak," potvrdila Laney. „Je to složitá záležitost, ale bere se při ní v úvahu toxikologická analýza, traumatické změny, chirurgický rozbor i míra zuhelnatění."

„Tak to už je na mě moc. Zvládnete to všechno?" zeptala se Ellie.

„Specialista si s tím poradí."

Ellie se podívala na prázdné oční jamky, které na ni zíraly z ženské tváře, a znovu se jí udělalo zle.

KAPITOLA 2

Crooked Creek

Vyčerpaná Ellie toužila po horké sprše a vychlazené vodce. Z každého póru kůže cítila pach kouře, vlastního potu a ohořelého těla. Laney se nakonec podařilo přesunout kosti do márnice, ale forenzní expert dorazí až zítra. Analýza půdy a spálených tkání také potvrdí nebo vyvrátí, jestli byl použitý urychlovač hoření. Forenzní technici nenašli nic, co by potvrzovalo, že oběť tábořila, neobjevili žádné vybavení, jídlo ani zásoby. Pokud existovaly stopy po přítomnosti někoho jiného, oheň je pravděpodobně zničil. Jediný zajímavý předmět, který objevil požární vyšetřovatel, byl zapalovač pohozený pár desítek metrů od ženského těla. Poslali ho do laboratoře.

Než Ellie zamířila domů, chtěla ještě zkontrolovat svoji kamarádku, policistku Shondru Eastwoodovou. Před pouhými šesti týdny ji unesl Týdenní vrah, zabiják, který se zaměřil na ženy v kraji, aby se pomstil Ellie. Když byla před lety na policejní akademii, nahlásila ho za sexuální obtěžování. Její udání spustilo vlnu dalších obvinění a muže z akademie vyhodili. Následně ho opustila žena, která pak spolu s dcerou zahynula při tragické autonehodě. Vrah ze všeho vinil Ellie a zuřivý vztek přenesl na své oběti.

Shondra vyvázla polomrtvá.

V noci Ellie nemohla spát, protože ji trýznil pocit viny. Už od dětství mívala potíže se spánkem, ale teď se z nocí stal doslova nepřítel. Někdy nespala několik dní a byla pak stěží schopná normálně fungovat. Jindy spala neklidně, budily ji noční můry naplněné děsy z minulosti, případy, které ji stále pronásledovaly.

Práce byla její spásou. Může se soustředit na nový případ, který ji, ať už je jakkoli děsivý, snad alespoň na čas vytrhne ze spirály vlastních těžkostí.

Zaparkovala před Shondřiným domem, vypnula motor džípu a zadívala se do zrcátka na svůj odraz. Bože, vypadá ztrhaně. Popelavě blonďaté vlasy měla rozcuchané, tváře špinavé od sazí a modré oči jí lemovaly temné kruhy. Olízla si prsty, odstranila špínu a přečesala si culík, ale trvalých stínů pod očima se zbavit nedokázala.

Stejně tak nemohla vymazat ty Shondřiny. Na okamžik zůstala sedět a zírala na stavbu z betonových tvárnic. Shondra se od napadení uzavřela do sebe a nechtěla ji vidět.

Kdo by jí to mohl mít za zlé? Zrůda, která ji unesla, to udělala, aby se pomstila Ellie.

Zprudka se nadechla, aby se uklidnila, vystoupila a vydala se po chodníku směrem k budově. Nedávné tornádo zcela zničilo Shondřin obytný přívěs, proto teď bydlela tady. Extrémní počasí ale napáchalo značné škody i na tomto pozemku. Přestože betonová stavba zůstala stát, chodník potřeboval vyspravit a budova vymalovat. Když se Ellie blížila k Shondřiným dveřím, ucítila štiplavý zápach trávy. Doufala, že tohle nevlídné místo je jen dočasným útočištěm a kamarádka si brzy najde vhodnější domov. Pokud tedy neodcestuje úplně jinam – Shondra se zmínila, že si není jistá, jestli v okresu Bluff zůstane.

Ellie chápala její potřebu odejít a začít znovu. Sama se před pár týdny cítila stejně. Její pouta ke Crooked Creek byla ale pevná, a tak se nakonec rozhodla, že před svou minulostí stejně nikam neuteče. Musí zůstat a postavit se jí čelem.

Rychle zaklepala, pak zavolala Shondřino jméno. Ubíhaly vteřiny, a tak zaťukala znovu. „Shondro, prosím, otevři. Musím tě vidět." Strašila ji představa ohořelých ženských kostí. „Prosím tě, pusť mě dovnitř," pokračovala Ellie. „Dělám si o tebe starosti."

Konečně uslyšela šouravé kroky a dveře se se zaskřípěním pootevřely. Objevila se Shondřina bledá, propadlá tvář. Modřiny a otoky po prodělaném týrání pomalu ustupovaly, Ellie ale

věděla, že citové rány jsou pořád živé. „Běž domů, Ellie. Je pozdě a já jsem unavená."

„Já vím, ale... Chtěla jsem se ujistit, že jsi v pořádku."

Shondra si stáhla vlnité černé vlasy do spony a oči měla skoro stejně vpadlé jako mrtvá žena. „Běž pryč."

„Neodejdu, dokud se neujistím, že jsi v pořádku."

V Shondřiných očích se objevily slzy, načež si utrápeně povzdychla, otevřela dveře a pokynula Ellie, že může vejít. Až na pár krabic v rohu kuchyně byl byt prázdný. Většinu majetku jí sebralo tornádo.

A o část duše ji připravil únosce.

„Je mi to líto," pronesla Ellie, srdce se jí málem rozskočilo. „Vím, je to moje vina, že tě Burton unesl. Netuším, jak mám dokázat, jak moc mě to mrzí, ani jak bych to mohla napravit."

„Nemůžeš to napravit," pronesla Shondra tichým odevzdaným hlasem. „Nic už nikdy nebude v pořádku."

„Burton je mrtvý," pronesla Ellie naléhavě. „To je začátek. Už ti nemůže ublížit. Je mi moc líto, že jsem způsobila, že tě napadl." Bude to říkat znovu a znovu, klidně stokrát, pokud to pomůže.

Shondra zkřivila obličej. „Já tě neobviňuju, Ellie," poznamenala a hlas se jí zlomil. „Jsem policajtka, mám vrahy chytat, ne se stávat obětí."

Ellie odvedla Shondru k vybledlému zelenému gauči, jedinému kusu nábytku v pustém obývacím pokoji.

„Poslouchej mě, jsi dobrá policistka," ujistila ji. „Burton byl lstivý, chytrý a zvrácený. Využil všechny, kdo mu přišli do cesty, a vždycky si našel způsob, jak dosáhnout svého."

„Snažila jsem se být silná, když mě držel v zajetí," zašeptala Shondra a otřela si slzy. „Ale potom jsem… se prostě sesypala."

„Jsi silná, Shondro, ale zpracovat trauma nějaký čas trvá. Dostaneš se z toho."

Shondra si natáčela na prst pramínek vlasů.

„Jde o Melissu, že?" zeptala se Ellie jemně. Ukázalo se, že Shondřina bývalá přítelkyně byla zapletená do únosů žen, obětí

Týdenního vraha. Ten tehdy Melissu přiměl, aby mu pomáhala vlákat je do pasti. „Miluješ ji a cítíš se podvedená, protože pomáhala Burtonovi."

V Shondřině tváři se střídaly emoce a roztřásla se jí brada. „Ano. Ale taky si uvědomuju, že i ona byla obětí. My všechny."

„Možná by pomohlo si s ní promluvit."

Shondra vyskočila a v rozčilení přimhouřila oči. „Ty ses s ní viděla, že?"

„Musela jsem, kvůli případu. A… kvůli tobě."

„Běž, Ellie. Už s tebou nechci mluvit."

„Shondro, prosím –"

„Říkala jsem, abys šla."

Ellie v očích pálily slzy, ale rychle zamrkla a potlačila pláč.

„Přemýšlej o tom," vybídla kamarádku, otočila se a zamířila ke dveřím. Odpovědí jí ale bylo jenom významné mlčení.

KAPITOLA 3

Crooked Creek

O deset minut později Ellie zaparkovala před svým bungalovem. Za domem se zvedaly příkré, mohutné hory, po dlouhých zimních měsících přinášel pohled na barevné luční květy a zeleň úlevu.

Ellie v tomto kraji vyrostla, a co si pamatovala, vždycky vyrážela na Appalačskou stezku na túru. Hory už ale nebyly bezpečným místem tak jako kdysi. Po řádění několika sériových vrahů tu stále přetrvával strach, sousedé se na sebe dívali s podezřením. Pověst jejího otce byla po odstoupení z funkce šerifa pošramocená a ona sama se musela ze všech sil snažit, aby se v malé komunitě obhájila. Negativní publicita, která se kolem ní rozvířila po odhalení, že Randall zatajil důležitá zjištění týkající se vraždy, si vybrala svou daň. Ona i otec dostávali nenávistnou poštu a občané města protestovali, když žalobce stáhl obvinění jejího otce pro nedostatek důkazů.

Myslela si, že když dostali Týdenního vraha, místní se trochu uklidní, ale ta zatracená vlna veder jako by všechny rozdráždila. Blížil se také Den nezávislosti a do města proudili turisté.

Ellie vstoupila do domu, kam mezerami v žaluziích pronikalo měkké měsíční světlo. Když přecházela do kuchyně, pod botami jí vrzala dřevěná podlaha.

Byla pořád rozrušená pohledem na ohořelé kosti, a tak rozsvítila všechna světla. V boji se strachem ze tmy a uzavřených prostor dělala velké pokroky, ale ve stresových situacích potřebovala dostat pod kontrolu možné spouštěče.

Tělo měla napětím křečovitě stažené, proto si nalila panáka vodky Kettle One, nadechla se ostré citrusové vůně, zakroužila tekutinou ve sklenici a pořádně si lokla. Ke zklidnění hlavy to ale nestačilo.

Vyčerpaná zamířila do ložnice, vytáhla pistoli a uložila ji do nočního stolku. V koupelně pustila sprchu, počkala, až se voda ohřeje, a pak si svlékla oblečení nasáklé potem a kouřem. Teplá voda byla božská, postavila se přímo pod její proud a zoufale se snažila smýt z kůže štiplavý zápach smrti. Když vyšla ven, zavolal kapitán Hale, potvrdil, že dostal její poslední zprávu, a oznámil, že si o všem promluví ráno.

Dokonce i po sprše měla pocit, že se jí horko lepí na kůži, a tak zkontrolovala displej klimatizace. Přístroj podivně klapal a vzduch v domě byl dusivý, přestože se stařičká klimatizační jednotka ze všech sil snažila interiér ochladit. Ellie vytáhla ze skříně ventilátor, postavila ho proti posteli a spustila.

Hučení jí pomohlo přehlušit myšlenky, pak jí ale pohled padl na noční stolek, kde měla lístek s telefonním číslem.

Bylo klíčem k její minulosti. Rodiče před ní celá léta tajili, že není jejich vlastní dcera, neprozradili jí, že po narození dostala jméno Mae. Ale večer předtím, než její adoptivní matka Vera zamířila do nemocnice na operaci srdce, svěřila Ellie jméno sociální pracovnice, která adopci zařizovala.

Od té chvíle Ellie neustále dumala, co si s tou informací počít.

Z nervozity ji rozbolelo břicho. Naklepala si polštář a zalezla pod peřinu, sotva ale zavřela oči, rozezněly se jí v hlavě hlasy.

Kam patříš? Kdo je tvá pravá rodina?

Roztřesenými prsty vyťukala číslo.

Telefon zvonil a zvonil, pak hovor spadl do hlasové schránky, kde nechala vzkaz. Pokud jí žena do rána nezavolá, staví se u ní v kanceláři.

Navzdory svému odhodlání se ovšem musela dál sama sebe ptát, proč by ji ve svém životě měla chtít biologická matka, která o ni nestála poté, co ji porodila.

KAPITOLA 4

Pigeon Lake

Osmnáctiletá Katie Lee Curtisová si hodila batoh přes rameno a rozběhla se k parku. Přes slzy skoro neviděla. Chtěla jenom, aby na ni rodiče byli hrdí, aby se na ni máma usmála. Aby ji táta měl rád.

Jenomže z důvodů, kterým nerozuměla, tomu tak nebylo, a dnes večer jí došlo, že ani nikdy nebude. Bylo pořád těžší a těžší se s tím smířit.

Na bratra Martyho býval táta milejší, ale kdykoli se podíval na ni, úplně se uzavřel, jako by se mu dělalo zle už jenom z toho pohledu.

Dnes večer utekla do svého pokoje, ale slyšela, jak se rodiče zase hádají a táta říká mámě, aby se modlila za odpuštění, aby držela pusu a dceři pořádně přitáhla otěže. Víc už poslouchat nemusela.

Vylekal ji nějaký zvuk za jejími zády, a tak se přikrčila za keř a rozhlížela se, jestli ji někdo nepronásleduje. Kolem proběhli dva běžci, jejich nohy dusaly po stezce vedoucí parkem.

Katie Lee počkala, až zmizí za řadami borovic, které se táhly až k řece, kde se plánovala setkat s Willem. Kdyby táta zjistil, že je tady, zabil by ji.

Potřebovala ale kamaráda a s Willem se sblížili v kostele.

Na krajinu se snášela tma, stromy rázem vypadaly jako příšery, které po ní natahovaly ruce, aby ji zadržely. Rozběhla se rychleji a ztěžka oddychovala. Kdesi za ní zapraskaly větve.

Ztuhla, pohledem propátrávala les, stromy ale rostly tak hustě vedle sebe, že jimi měsíční světlo nedokázalo proniknout. Když se

ozvalo další zapraskání, byla si už jistá, že slyší kroky, a tak podlezla padlý kmen a rozběhla se ještě rychleji. Byla ovšem dezorientovaná a klopýtala. Uklouzla, snažila se něčeho zachytit, aby zpomalila pád, ale stejně narazila do stromu. Paží jí projela prudká bolest, přesto se postavila a obrátila směrem, kde tušila řeku.

Dusot utichl, teď slyšela jen cupitání drobné lesní zvěře v podrostu.

S bušícím srdcem vyrazila kupředu a proběhla kolem shluku hřibů. Najednou znovu zaslechla, jak se někdo prodírá křovím a hlasitě oddychuje.

Ať už to byl kdokoli, blížil se. Utíkala tak rychle, jak jen mohla, ale znovu zakopla o kořen a upadla. O pár vteřin později se nad ní vztyčil mohutný stín. Pak ji sevřely něčí ruce.

KAPITOLA 5

Kdesi na Appalačské stezce

Prstem pohladil skleněný povrch hodinek, zatímco v hlavě mu zněl zvon. *Bim bam. Bim bam*.

Zaplavily ho vzpomínky na příšerné věci, které prováděl. Na křik žen. Na to, jak do něj zatínaly prsty, aby mu unikly. Na ty prázdné oči bez života, co na něj upíraly. Na jejich tichý dech.

A pak nic.

Až na to zlo uvnitř a neustálý hlas v hlavě.

Tik tak, tik tak, v jednu umřeš tak jako tak.

Zvedl se z temné rokle a šoural se k místu, kde ležela mezi jedlovci. Vypadala tak poklidně.

Byla to ale bojovnice.

Srdce se mu svíralo výčitkami svědomí, skoro nemohl dýchat. Byla tak mladá. Tak roztomilá.

Zamumlal její jméno, vzal ji do náručí, kolébal a prsty v rukavicích ji hladil po jemných vlasech.

Byl v pokušení políbit ji na rozloučenou, ale věděl, že by to bylo hloupé. Po polibku zůstane DNA. DNA by ho mohla prozradit.

Proto ji ještě jednou pohladil po vlasech a odnesl na okraj rokle. Zadíval se na příkrý sráz a trochu se mu zamotala hlava. Před očima se mu míhaly obrázky žen tak jasně jako voda horské bystřiny bouřící pod ním.

Tik tak. Tik tak. Čas nelze vrátit.

Nic nejde vrátit.

Musela zemřít.

Pustil ji do řeky a sledoval, jak se noří do zpěněného proudu.

KAPITOLA 6

Stony Gap

Štiplavý pach spálených kostí Ellie pronásledoval i následujícího rána. Zaparkovala u trosek svého někdejšího rodného domu. Jasně si vybavovala, jak k nebi stoupal hustý kouř, plameny šlehaly stále výš a vydávaly jasnou oranžovo-červeno-žlutou záři. Oheň zničil většinu jejich majetku, včetně věcí, které jí připomínaly dětství. I když některé z těch vzpomínek by plamenům vydala napospas velmi ráda.

Když si Ellie vzpomněla, jak se z ohnivého pekla vynořili její matka a otec, zachvěla se, ačkoli oheň už byl dávno uhašený. Vera poté utrpěla srdeční infarkt a teď se z něj zvolna zotavovala. Dnes tu stála vedle dodávky, opírala se o ni, byla bledá a zdála se být slabá a zranitelná. Žena, která byla vždycky pečlivě nastrojená a nalíčená a chtěla, aby se Ellie chovala jako správná dívka a vyměnila policejní odznak za snubní prsten, teď měla na sobě obyčejnou bavlněnou košili a černé kalhoty a její mikádo potřebovalo přistřihnout. Najednou nebyla tolik strojená, a nepůsobila tak… znepokojivě.

Ellie se takhle líbila víc.

Otec, který vlivem stresu posledních týdnů hodně ztratil na váze, si na hlavě posunul klobouk, aby si zastínil oči před oslňujícím ranním sluncem.

Ellie vystoupila z džípu a ignorovala emoce, které v ní vřely. Rodiče milovala, ale když se dověděla, že jí celý život lhali, nedařilo se jí najít v sobě odpuštění. „Co tady děláte?“ zeptala se a vykročila směrem k nim.

Otec se přestal tolik mračit a ve Veřiných očích se objevil výraz matky, která neví, co svému dítěti říct. Přestože se vzájemně omluvili, jejich vztah byl pořád napjatý.

„Dospěli jsme k rozhodnutí," začal otec. „Řešili jsme, jestli chceme dál zůstat ve Stony Gap."

Ellie se obrnila proti tomu, co uslyší. „A jak jste se rozhodli?"

Otec chytil matku za ruku a oba zvedli bradu. „Vím, že mě půlka města nenávidí," uznal otec, „ale utíkat nebudu."

Vera si osušila oči. „Ellie, chceme pro naši rodinu vybudovat nový domov. A rádi bychom, aby ses na tom podílela i ty."

Ellie zalapala po dechu. Instinktivně zavrtěla hlavou a ucouvla. „Promiň…, ale to nemůžete."

„Tohle je náš domov," zašeptala Vera. „Jediný domov, který jsme kdy měli. Prožili jsme tu celý život."

Život plný lží.

„Podívej, miláčku," promluvil Randall, „víme, čím sis musela projít. Ale chceme městu dokázat, že nejsme špatní, že nám na zdejších lidech záleží."

Tak to je čeká spousta práce.

„Chceme to dokázat i tobě," dodal chraplavě.

„Nemůžete se vrátit a znovu vytvořit něco, co ani nebylo skutečné," zamumlala Ellie.

„Tak začneme znovu a vybudujeme něco nového," opáčil otec. „V domě. Ve městě. A… s tebou."

Ellie se kousala do tváře. Chtělo to odvahu, že se rozhodli zůstat. Otec přišel o práci, o úctu všech lidí, kterým sloužil jako šerif. Matka ztratila kamarádky a své vysněné postavení na společenském žebříčku. Pro oba by bylo jednodušší odejít.

Najednou si uvědomila, že zůstávají kvůli ní. Vzedmuly se v ní emoce, nedokázala ani promluvit. Vtom jí zavibroval telefon. Podívala se na displeji a uviděla číslo sociální pracovnice.

„Omlouvám se, ale musím jít," pronesla. „Mám nový případ."

Neměla to srdce jim přiznat, že začala pátrat po svých biologických rodičích.

KAPITOLA 7

Crooked Creek

Než se Ellie odhodlala vyťukat číslo, které by mohlo otevřít Pandořinu skříňku, potřebovala si dát kávu, a tak zastavila u Corner Café.

Parkoviště bylo plné, místní i turisté se sem hrnuli na snídani, načerpat energii do nového dne. Na střechách terénních aut byly připevněné kánoe a kajaky, viděla také obytné vozy, pickupy a další auta uzpůsobená k dobrodružství v terénu. Dala si tu sraz i parta motorkářů a z místa, kde Ellie parkovala, zrovna vyráželi bikeři z místního cyklistického klubu. Dodávka s logem cestovní kanceláře specializované na rafting jí připomněla, jak kdysi sjížděli divokou vodu s otcem.

Loajalita vůči adoptivním rodičům se v ní mísila s potřebou dovědět se pravdu. Jak má přijít na to, kam se v životě vydat, když ani neví, odkud pochází?

Uvnitř kavárny obsadily stoly natěšené rodiny s hlučnými dětmi. Zahlédla Vanessu Morelyovou, někdejší spolužačku a jedinou skutečnou kamarádku, kterou kdy na základní škole měla, jak sedí proti své dceři Mandy. Bylo jí trochu líto, že spolu ztratily kontakt. Když bylo Ellie deset, Vera ji nutila k účasti na soutěži krásy Little Miss okresu Bluff, jenomže ona odmítla. Místo toho se nechala okouzlit knihami plnými záhad a historie kraje. Když do soutěže přihlásila babička Vanessu, Vera poznamenala, že ta holka na podobnou soutěž není stavěná. Nejenže to způsobilo rozkol mezi rodinami, Vanessu to navíc opravdu ranilo. Potom už nesměla chodit k Ellie domů a jejich přátelství se rozpadlo.

Zvažovala, že by Vanessu zašla pozdravit, ale Mandy zrovna odhodila vidličku takovou silou, až se roztřásly talíře, a Ellie došlo, že se matka s dcerou hádají.

Odvrátila se a soustředila na své okolí. Oproti ponuré scenérii z předchozího dne se tady nabízel pohled na interiér, který krášlily červené, bílé a modré praporky a plakát s detaily nadcházejícího slavnostního průvodu, který se chystal na oslavu Dne nezávislosti. Na pultě ležely letáčky propagující knihu *Hry s myslí* od místního autora a avizující, že první výtisky už se prodávají v knihkupectví.

Majitelka kavárny Lola postavila před Ellie hrnek kávy a podala jí sáček s objednávkou, máslovou bulku s karbanátkem a sýrem. U kulatého stolu nalevo se sešly dámy z místního zahradního klubu, Carol Sue ze salonu Beauty Barn a obě majitelky obchodu s rukodělnými výrobky Stitchin´ Sisters.

Ellie dobře věděla, že všechny tyto dámy se přátelí s Mluvkou Maude, která proti ní vedla očerňující kampaň od chvíle, kdy Týdenní vrah, kterého se jim tenkrát nedařilo zastavit, zabil její vnučku, a tak podala Lole hotovost, vzala si sáček a zamířila ven.

Musíme městu ukázat, že nám na zdejších lidech záleží, říkával otec. *Tohle je náš domov*.

Její také, nesmí na to zapomínat. Musí držet hlavu vzhůru a dělat svou práci.

Vklouzla do džípu a poháněná netrpělivostí si usrkla kávy a zhltla snídani. Zhluboka se nadechla a zavolala do kanceláře sociální pracovnice. Po druhém zazvonění se ozval ženský hlas.

„Tady Analise Hobertonová. Detektiv Reevesová?"

„Ano, volám Gillian Roachové," odpověděla Ellie a pevně stiskla telefon.

„Já vím. Jsem její recepční a poslechla jsem si váš vzkaz." Ženě trochu přeskočil hlas. „Myslela jsem, že o ní třeba něco víte."

Ellie se zamračila. „Jak to myslíte? Proč jste si myslela, že *já* o ní něco vím?"

Žena roztřeseně vydechla. „No, dělám si starosti. Minulý čtvrtek si sbalila věci, vyběhla odtud a od té chvíle se neozvala. Zkoušela

jsem jí volat domů, ale marně. To se jí nepodobá. Na tento týden měla domluveno několik schůzek, a ani se je neobtěžovala zrušit nebo přeobjednat."

Ellie se zježily vlasy na zátylku. „Říkáte, že odešla narychlo?"

„Ano, rozrušil ji jeden telefonát. Sbalila si počítač a nějaké složky a vyběhla ze dveří, jako by se něco přihodilo."

„Vždycky si s sebou bere složky domů?"

„Nikdy."

„Má rodinu?"

„Ne, žije sama. Jednou poznamenala, že jednání s narušenými rodinami, se kterými pracujeme, ji tak zneklidňuje, že si nemůže založit vlastní."

S rodinami, jako je ta, ze které pochází Ellie.

KAPITOLA 8

Cleveland, Georgia

Instinkt Ellie napovídal, že Gillian Roachová má potíže. O agentuře Raintree Family Services si toho hodně zjistila. Nabízela poradenství, odlehčovací služby, pěstounskou péči i adopce, a pracovat s narušenými rodinami znamená jednat s lidmi pochybného charakteru.

Pronásledovaná otázkami projížděla klikatou horskou silnicí k místu, kde měla sociální pracovnice nahlášenou adresu bydliště. Cestou míjela typické venkovské stánky s ovocem, reklamy na pražené arašídy a bleší trhy u hospodářských budov. Městečko Cleveland bylo vklíněno do hor Severní Georgie a nyní ho zdobily pentle, plakáty a poutače na blížící se oslavy Dne nezávislosti.

Odbočku ke srubům, kde Gillian bydlela, málem minula, v poslední vteřině musela prudce zabočit a málem sjela z krajnice. Od kol odletoval štěrk, když její auto supělo po rozbité cestě, která se téměř ztrácela v bujném porostu. Zpomalovaly ji ostré zatáčky a stoupání bylo tak příkré, až Ellie začalo hučet v uších.

Po pěti kilometrech zahlédla ceduli označující sruby vybudované podél řeky Chattahoochee, na jejíchž březích vyrážely z husté zeleně divoké květy.

Ellie minula tři sruby, dojela až na konec nezpevněné komunikace a zabočila na táhlou příjezdovou cestu. Stavení ve tvaru písmene A působilo staře a oprýskaně. Z bubnu staré pračky se stal květináč plný červených, fialových a růžových netýkavek a mezi stromy poletovali ptáci.

Naprostá izolovanost domu a vrány kroužící kolem komína způsobily, že se Ellie zachvěla. Proč se Gillian rozhodla žít sama zrovna tady?

Zpomalila, zastavila a její neklid ještě vzrostl.

Jakmile otevře dveře, už nebude cesty zpět.

KAPITOLA 9

Moody Hollow

Sedmnáctiletý Jerry Otterman a jeho kamarádi se celý rok těšili na letní prázdniny. Když byl Den nezávislosti za rohem, rozhodli se ho s Willem Huntingtonem oslavit výpravou k vodopádům u Moody Hollow.

Jerry měl na zádech batoh, kam nacpal šest plechovek piva. Prodíral se lesem, oháněl se po komárech a škrábal si štípance ze včerejší noci strávené pod širákem. Cítil kouř, což znamenalo, že někde o pár kilometrů dál hoří oheň.

Bylo příšerné horko, ale v ledové vodě řeky Chattahoochee to bude paráda. Už dřív se tu potápěli v tůni, ke které se v létě stahovali místní výrostci a skákali do vody přímo z útesu.

Máma tvrdila, že je závislý na adrenalinu, táta říkal, že je ztracený případ.

Oba ho varovali, že pohybovat se venku po půlnoci nemůže přinést nic dobrého, že marihuana je jako jablko, které Eva utrhla ze stromu poznání, a že má držet péro v kalhotách. No, máma nepoužila přesně tahle slova, ale z jejích proslovů o pekelných plamenech a zatracení jasně pochopil, že pokud nebude sekat latinu, skončí v pekle.

Táta mu přinesl balíček kondomů a doporučil mu, aby si dal pozor a nezbouchl nějakou holku, jinak že skončí jako on, bude makat v práci, kterou nenávidí, poslouchat manželku, která jím opovrhuje, a žít v přívěsu, kam se vejde sotva nočník.

On je ale mladý a tohle je jeho čas, takže si bude sakra dělat, co chce.

Dneska se má u vodopádů sejít s Jaylee Morrisovou. Raději o tom ale neřekl Willovi, protože ten by mu pak nedal pokoj.

„To horko je příšerný," postěžoval si Will a zapálil si cigaretu.

Jerry odfrkl, utřel si pot z brady, došel na vrchol hřebene a zadíval se dolů na ostré hrany strmého skalního převisu.

Will Jerrymu nabídl cigaretu, ten ale odmítavě zavrtěl hlavou. Jaylee neměla ráda kouř. Zdolali poslední kilometr k vodopádu. Will dokouřil a odhodil nedopalek na zem. Oranžové uhlíky zapraskaly, okamžitě zapálily stébla suché trávy a k nebi se vznesl obláček dýmu.

„Radši to zašlápni," upozornil ho Jerry. „Poldové se vyptávají na ty lesní požáry."

Will na něj vrhl opovržlivý pohled. „Mluvíš jako tvůj tatík."

„Nebuď debil," odsekl Jerry a zamračeně se na něho podíval.

Odkudsi zdola se ozval jekot.

Oba se zarazili a zadívali přes okraj převisu. K nebi se vinul tenký sloupeček kouře. Výhled jim blokovaly vzrostlé borovice, cypřiše, duby a hustý porost zimolezu a jedovatce. Proud vody se tříštil o rozeklané skály a vyděšený křik se odrážel od skalních stěn.

Jerrymu došlo, kdo to dole stojí a křičí. Byla to Jaylee, holka, s níž se chtěl sejít. Po zádech mu stékal pot a vsakoval se mu do košile. Rozběhl se, zakopl o ležící kmen stromu a málem upadl. Podařilo se mu pád vyrovnat, proletěl mezi stromy, prokličkoval mezi balvany a prodíral se roštím, aby našel pěšinu.

Když k dívce konečně doběhl, civěla kamsi vykulenýma očima a třásla se.

Vnitřnosti se mu stáhly do bolavého uzlu. Uviděl kruh kamenů a v jeho středu ohořelé tělo. Ve vzduchu se ještě vznášel proužek dýmu.

KAPITOLA 10

Cleveland

Horký vzduch se skoro nehnul. Ellie zaklepala na Gillianiny dveře. Vypadalo to, že uvnitř nikdo není, ticho působilo skoro přízračně. Podupávala nohou, pohledem sklouzla na schody a všimla si novin naházených na podlaze verandy. Byly datované několik dní zpátky.

Další zaklepání, znovu ticho.

Ellie ostražitě naslouchala, zavolala ženino jméno, pak vzala za kliku. Překvapilo ji, že se vrzavé dveře otevřely. Okamžitě na ni zaútočil smrad něčeho zkaženého. Vytáhla z kapsy baterku a namířila kužel světla dovnitř.

„Gillian?"

Uvnitř bylo stejně dusivé horko jako venku. Nikde nevrčela klimatizace ani větrák. Vzadu v místnosti kapal kohoutek, a když zamířila do obývacího pokoje, podlaha jí vrzala pod nohama.

Přejížděla světelným kuželem po stěně, až našla vypínač, rozsvítila a uviděla zdroj odporného zápachu. Na kuchyňské lince stála mísa shnilého ovoce, kolem se rojily octomilky. Ve váze trčely uvadlé lilie a jejich suché okvětní lístky popadaly na borovicový stůl.

Ellie se rozhlédla. Ošuntělá nemoderní venkovská pohovka, vybledlá od slunce, které dovnitř pronikalo okny. Tmavé dřevěné obložení ze sedmdesátých let bylo už notně poškrábané.

Z chodby se vstupovalo do koupelny a dvou ložnic. V prvním pokoji stály bedny s rozmanitými drobnostmi, jako by žena sbírala věci na garážový výprodej nebo na charitu. Ellie se ohnala

po mouše a přešla do hlavní ložnice. Černá kovová postel, židle v rohu, rozviklaný prádelník. Pohled do skříně odhalil konzervativní kalhoty, halenky a boty, všechno nenápadné. Kufr na podlaze, auto stojící venku a toaletní potřeby v koupelně naznačovaly, že si sociální pracovnice nevyjela na dovolenou. Ellie přemýšlela o složkách, které si vzala z kanceláře, a tak prohledala prádelník, skříň a nakoukla i pod postel, nic ale nenašla.

Vrátila se do obývacího pokoje, prohrabala další skříň, probrala psací stůl v rohu i zásuvky v kuchyni, složky ovšem neobjevila. Žádný počítač, mobil ani osobní poznámky naškrábané na lísteček, žádné fotky přátel, spolupracovníků nebo domácích mazlíčků. Nic nenaznačovalo, že by Gillian měla partnera nebo někoho blízkého.

Francouzské dveře propojovaly jídelní zónu se zimní zahradou. Ellie byla stále zvědavější na ženu, která pomáhala ostatním rodinám, ale sama zřejmě žádnou neměla, a tak vstoupila do zahrady. Překvapilo ji, jak vzdušně působí ve srovnání se zbytkem srubu. Prosklená stěna vpouštěla dovnitř slunce a nabízela výhled na potok zurčící za plotem. Představila si, jak tu Gillian ráno usrkává kávu a dívá se z okna nebo jak si večer vychutnává sklenku vína a naslouchá šumění vody.

Neviděla žádné složky, ale její pozornost upoutalo malířské plátno v rohu a všimla si, že o stěnu jsou opřená další. Přešla ke stojanu, očekávala krajinku s lesy za domem.

Místo toho se jednalo o strašidelnou černobílou skicu malé holčičky, které se po tvářích koulely slzy.

Ellie zadržela dech. Bylo to dítě, které propadlo systémem? Dívenka měla v očích utrápený výraz a Ellie to vedlo k úvahám, jestli Gillian také netrápí noční můry.

Sklonila se a roztřesenou rukou otočila další plátna. Když si prohlížela obrázky malých dětí a miminek, kterým z očí vyzařoval smutek a jejichž osamění rvalo srdce, její obavy narůstaly.

Ačkoli nenašla žádné stopy něčeho nekalého, mrazilo ji v zátylku. Vytáhla telefon a zavolala kolegovi Heathu Landrumovi.

Mladý policista dokázal při vyhledávání informací doslova kouzlit s technologiemi a v posledních dvou případech, na kterých společně pracovali, se ukázal jako nedocenitelná pomoc.

„Heathe, potřebuju, abyste našel všechno, co bude možné, o sociální pracovnici jménem Gillian Roachová. Pracuje v agentuře Raintree Family Services."

„O co jde?" zeptal se policista.

Ještě nehodlala s nikým sdílet, že Gillian má možná odpověď na její vlastní minulost. „Volala její recepční a tvrdila, že Gillian se nejspíš dostala do nějakých potíží, protože se už několik dní neukázala v práci. Jsem teď u ní doma a nikdo tu není. Musím zjistit, jestli měla nějaké přátele, kteří by mohli vědět, co s ní je. Taky prověřte její řidičák a zkontrolujte, jestli tohle auto patří jí." Vyšla na verandu a nadiktovala mu registrační značku.

„Ještě něco?"

„Pracovala s rozvrácenými rodinami a řešila případy domácího násilí. Je možné, že ji napadl nějaký rozčilený rodič nebo rodinný příslušník. Prověřte nemocnice, pohotovosti a jednotky intenzivní péče. Promluvím si s recepční o jejích případech a zjistím, jestli se nemohla schovat do nějakého azylového domu nebo se neobrátila na neziskovou organizaci, která by jí pomohla zmizet, pokud je v ohrožení."

Jestli Gillian před někým utíkala, možná nechtěla, aby ji našli. Ale pokud má potíže, Ellie byla odhodlaná pomoct.

„Vydržte, detektive Reevesová," požádal ji Landrum. „Kapitán zrovna přijal telefonát. Nějací teenageři našli v Moody Hollow mrtvou dívku."

Ellie se rozbušilo srdce. „Jsem na cestě. Prosím, podívejte se přesto po paní Roachové."

„Rozumím."

Elliin zrak znovu padl na obrázky dětí a oči se jí zalily slzami. Kdyby ji Vera s Randallem neadoptovali, mohla být jednou z nich.

KAPITOLA 11

Moody Hollow

Zatímco Ellie opatrně přecházela improvizovaný můstek, opíralo se do ní polední slunce a jeho paprsky, které se odrážely od hladiny říčky, ji oslepovaly. Dřevěné laťky byly ztrouchnivělé a zčásti polámané, břehy pokrývala vrstva zaschlého bláta.

Sem se stahovala dospívající mládež s batohy nacpanými svačinami, limonádami a pivem. Středoškoláci i vysokoškoláci se sázeli, kdo se odváží zhoupnout na provaze přivázaném v koruně stromu a skočit do ledově studené vody, přinejmenším deset metrů pod nimi. Když byla malá, skákání z okraje převisu a potápění v tůni pod vodopádem bývalo vrcholem jejího léta. S Vanessou a Randallem se sem vypravili nesčetněkrát, než se rodiny rozkmotřily.

Dál sestupovala po pěšině rovnou k místu, kam dopadala voda. Kolem obličeje jí bzučely mouchy a komáři. Ve vzduchu byl cítit kouř z dalšího lesního požáru, lesy jako by byly zahalené v mlze.

Cestou brnkla kapitánovi, který pak zavolal koronerce. Do města už dorazila forenzní antropoložka, aby analyzovala kosti předchozí oběti požáru, a tak se Laney uvolnily ruce a mohla vyjet do terénu. Sešly se u vstupu do národního parku, aby se na místo činu mohly vydat společně. Na cestu se už vypravil i forenzní tým.

Na mýtině, kde na balvanech seděli dva zhroucení dospívající kluci a jedna holka, Ellie zahlédla Corda. Dívka plakala s hlavou v dlaních a vyděšený blonďatý kluk se ji snažil utěšit. Druhý chlapec byl bledý a vypadal otřesený, seděl tiše, jako by mu šok nedovolil promluvit, a pohled upíral do země.

V jejich věku si o sobě myslela, že je neporazitelná, a tyhle děti si to nejspíš myslely také. Ocitnout se tváří v tvář smrti mladého člověka ovšem podobný pocit dost naruší.

Ellie se zadívala na břeh a při pohledu na ženské tělo, ležící tváří k zemi na skalnatém podloží uprostřed jakéhosi improvizovaného ohniště, pocítila nevolnost. Tělo bylo zčásti ohořelé, ačkoli oheň vyhasl dřív, než ho stačil úplně strávit.

Levou paži měla žena zkroucenou a z lokte jí trčela kost. Levá noha byla také úplně vytočená do strany, zjevně zlomená. Vypadalo to, že spadla, skočila, nebo ji někdo strčil dolů.

Pak si Ellie uvědomila, že ty balvany nejsou ohniště, ale kameny vztyčené do kruhu, stejně jako ty u Winding Rock. *Sakra*. Tohle nebyla nehoda ani sebevražda.

V duchu si přehrávala příšerný obrázek oběti, kterou našla předchozí den. Instinkt jí velel, že musí existovat spojitost, ale tohle tělo nebylo žárem úplně zničené, jako by něco – nebo někdo – požár uhasilo.

„Ubohé zlatíčko," zamumlala Laney, když se přiblížily. „Je to ještě dítě."

Ellie svou odpověď polkla. U mladých lidí vážně postával Cord a jeho tělo blokovalo výhled na dívku, jako by chtěl dospívající uchránit toho úděsného výjevu. Navzdory všemu, co měl za sebou, měl pořád tendenci druhé chránit.

Laney si dřepla, aby mohla analyzovat místo činu. Jemně prohmatala dívčiny spálené dlaně a paže a pak jí odhrnula vlasy z obličeje, čímž odhalila podlitiny a zaschlou krev na potlučené tváři.

„Už nastoupila plná posmrtná ztuhlost," poznamenala. „Má pohmožděný obličej, zlomenou paži a kotník." Opatrně dívku otočila na bok, a přestože jí obličej pokrývaly saze a popel, Ellie neuniklo, že má rozdrcený nos a zkrvavené rty, jako by si vyrazila zuby. Způsobil ta zranění pád, nebo ji někdo zmlátil?

„Přesnou příčinu smrti ukáže až pitva, ale utrpěla vážné poranění hlavy a může mít i vnitřní zranění, která nejsou vidět," pokračovala Laney.

Ellie zkoumala okolí. V křoví i blátě poblíž dívky viděla stopy, ale otisky mohly patřit mládeži, která tělo objevila. Vyšetřovatelé udělají sádrové odlitky a porovnají je s podrážkami těch děcek, aby je mohli vyloučit.

S narůstajícm podezřením Ellie ukázala ke skalnímu převisu nahoře. Musejí se po stopách poohlédnout i tam. „Tipuju, že ji někdo strčil, nebo spadla, když utíkala před útočníkem."

„Podle typu zranění to byla bojovnice," zamumlala Laney.

„Co ten požár?" zeptala se Ellie. „Byl oheň založený po smrti, nebo ji zapálil, když ještě žila?"

Laney na ni upřela pohled a zamračila se, proběhlo mezi nimi tiché porozumění. „Dám vám vědět, hned jak dokončím pitvu." Ukázala na stříbrný řetízek, který měla oběť kolem krku. Na oválném přívěsku byla vyrytá písmena KLC.

Z lesa se ozvaly kroky a o minutu později už dorazil vyšetřovací tým i skupina forenzních techniků.

Ellie vymezila oblast, kde chtěla, aby pátrali, a ukázala také nahoru. „Hledejte cokoli, co by nám mohlo pomoct odhadnout, k čemu tady došlo. Pátrejte i po otiscích bot a šmouhách nebo rýhách po vlečení, ať víme, jestli skočila, nebo ji někdo strčil."

Jeden z vyšetřovatelů začal ohraničovat oblast pátrání policejní páskou, zatímco technici se pustili do pročesávání křoví a focení dívky. Ellie zamířila ke Cordovi, který ukázal na batoh odhozený v křoví. „Nedotýkal jsem se ho, ale děcka tvrdí, že jejich není."

Ellie si natáhla rukavice, zvedla batoh a zkontrolovala visačku. Stálo na ní Katie Lee Curtisová. Rozepla batoh a uvnitř našla kartáč na vlasy, nepromokavou bundu a malou peněženku. Otevřela i tu a objevila fotku Katie Lee, pohledné tmavovlasé dívky. Podle občanského průkazu jí bylo osmnáct let. KLC – Katie Lee Curtisová.

S batohem v ruce zamířila k mládeži, představila se a zeptala se na jejich jména.

Blonďatý kluk, který utěšoval dívku, byl Jerry Otterman, ten tmavovlasý Will Huntington. Will páchl cigaretovým kouřem

a obezřetně ji sledoval, nejspíš měl pocit, že se dostal do problémů.

Dívka k ní vzhlédla opuchlýma očima a třásla se, zřejmě byla v šoku. Spálené oběti jsou vždycky nejhorší.

Ellie se k ní soucitně sklonila a jemně jí položila ruku na záda. „Vím, že je to hrozné. Můžeš mi říct, co se stalo?"

Dívka složila hlavu do dlaní a znovu se rozvzlykala.

„S Willem jsme přes noc tábořili venku a byli jsme na cestě k vodopádům, když jsem uslyšel křik," pronesl Jerry, narovnal se a odkašlal si. „Podíval jsem se dolů a uviděl Jaylee. Byla hysterická. Věděl jsem, že se něco děje, tak jsem se k ní rozběhl. Viděl jsem kouř a… pak jsem se dostal sem a… uviděl… to tělo."

Ellie ukázala na peněženku a občanku. Totožnost si ještě budou muset ověřit, ale podle fotky si byla vcelku jistá, že se jedná právě o toto děvče. „Znali jste tu dívku?"

„Je to Katie Lee." Will se předklonil a také si položil hlavu do dlaní, jako by mu bylo zle.

Ellie znovu pohladila Jaylee po zádech. „Jaylee, byly jste kamarádky?"

Jaylee zavrtěla hlavou a hřbetem ruky si otřela oči. „Vlastně ne, ale chodí se mnou do školy." Jaylee přijala kapesník, který jí Ellie vtiskla do dlaně, a vysmrkala se. „Proč by jí to někdo udělal?"

„Netuším," odpověděla Ellie jemně. „Ale slibuju, že to zjistím. Viděla jsi, co se Katie Lee stalo? Byl tu někdo další?"

„Ne, takhle jsem ji našla," vzlykla Jaylee.

Sklouzla pohledem na Jerryho a Ellie zdvihla obočí. „Předpokládám, že ses tu měla sejít s kluky?"

Dívka si otřela oči kapesníkem. „Jenom s Jerrym," přiznala.

Jerry se narovnal a hned se začal hájit. „Jen jsme tu chtěli chvíli posedět a jít si zaplavat."

„Poslyšte," vyzvala je Ellie, „musíme zjistit, co se tu stalo, takže jestli něco tajíte, mluvte. Viděl ji někdo z vás na skalní římse? Nebo jste tu viděli někoho jiného?"

Jerry s Willem unisono zavrtěli hlavou.

Jaylee vyjekla. „Myslíte, že spadla shora?“

„Možná,“ připustila Ellie. „Musíme si ale promluvit s jejími rodiči a se všemi, kdo ji znali. Měla nějaké potíže doma nebo ve škole?“

„Vlastně jsem ji moc dobře neznala,“ odpověděla Jaylee. „Loni jsme spolu chodily na matiku, ale byla hodně tichá a držela se stranou.“

„S kým se přátelila?“ zajímala se Ellie.

Jaylee se zamyšleně poškrábala na nose. „Nevím. Nikdy jsem ji s nikým neviděla.“

„Byla tak trochu samotářka,“ vmísil se do hovoru Jerry.

Will se nahrbil a přejel rukou po kapse, jako by hledal cigaretu.

„Wille?“ oslovila ho Ellie.

„Chodila do stejnýho kostela jako naše rodina,“ připustil.

Ellie si všimla, že neřekl: do stejného kostela jako já. Měla pocit, že Will je tak trochu rebel. „A to je který?“ zeptala se.

„Ole Glory,“ zamumal Will. „Ale nenáviděla to tam stejně jako já. Banda pokryteckejch svatoušků plnejch odsudků.“

Na hřbitově u Ole Glory našli jednu z obětí Týdenního vraha. Letniční církev se držela primitivní víry a šuškalo se, že se za zavřenými dveřmi provozují obřady s hady nebo exorcismus. Povídalo se také, že se jedná o sektu řízenou vůdcem mansonovského typu a že má v plánu přesunout se na odlehlejší místo, kde by se členové ocitli v úplné izolaci, uzavření před vnějším světem.

Pak jí to najednou došlo – právě tam poprvé viděla stojící kameny. Několik hrobů na hřbitově Ole Glory zdobily podobné kamenné monumenty. Je vrahem nějaký člen této církve?

„Takže ty jsi Katie Lee *znal*, Wille?“ zeptala se Ellie a pocítila mravenčení v zátylku.

Kluk zaťal zuby. „Ne takhle,“ odpověděl a pokrčil hubenými rameny. „Jenom jsem ji zahlídl na jednom z obřadů znovuzrození. Ale její fotr se k ní choval hnusně. Slyšel jsem, jak si nějaký ženský povídají, že ji možná mlátí.“

Ellie okamžitě napadaly další otázky. „Budu potřebovat jména a telefonní čísla vašich rodičů," řekla mládeži.

„Musíte mému tátovi říkat, že jsem tady byla?" zeptala se Jaylee a v uplakaných očích jí probleskla panika.

„Je mi líto, zlatíčko, ale musím. Jsem si jistá, že to pochopí."

„To ho neznáte." Jaylee se znovu rozplakala a stáhla se do sebe.

Jejího otce by si Ellie měla dobře oťuknout, až s ním bude mluvit, aby se ujistila, že dívčiny obavy nejsou založené na zkušenosti s týráním nebo zneužíváním. V každém případě tahle děcka nebyla plnoletá a ona s jejich rodiči mluvit musela. Jakmile opadne prvotní šok, mohou člověka začít pronásledovat noční můry.

Laney se zvedla a gestem naznačila, že by s Ellie potřebovala mluvit. Ellie nechala na Cordovi, aby zapsal kontaktní údaje těch tří, a zamířila k Laney stojící u těla.

Laney měla v tmavých očích vážný výraz. „Už ji můžeme převézt. Ale mohlo by vás zajímat, že má za nehty nějakou látku nebo kůži. Vyškrábnu vzorek a pošlu ho do laboratoře."

„Je to špína? Kůra stromu? Pryskyřice?" To by znamenalo, že dívka se možná zachytila kořene stromu nebo větve, aby zbrzdila pád. „Nebo možná kožní buňky pachatele?"

„To se dovíme, až dostanu výsledky z laboratoře," zopakovala Laney. „Ale odhaduju, že zemřela včera večer… nebo možná v noci."

Ellie se ohlédla na teenagery, kteří rozpačitě přešlapovali a vyměňovali si vyděšené pohledy. Co přesně se tady stalo?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Hořící dívky .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.